

Capitolul 1

Fred Brinkley, un ucigaș la pândă, stă așezat cu umerii lăsați și privirea-n pământ, pe bancheta albastră, tapițată, de pe puntea superioară a feribotului. Soarele de noiembrie, asemenea unui ochi mare și alb, dogorește pământul în timp ce catamaranul brăzdează Golful San Francisco. Fred Brinkley își ridică deodată privirea spre soare.

O umbră căde peste el și o voce de copil întreabă:

– Domnule, ați putea să ne faceți o poză?

Fred scutură din cap – nu, nu, nu. Furia îl face să se încordeze asemenea unui arc de ceas și-și simte capul strâns ca într-o menghină.

Ar vrea să-l strivească pe copil ca pe o insectă.

Fred își întoarce privirea și fredonează un cântecel în minte: „Ay, ay, ay, ay, Sau-sa-lito-lindo“, încercând să opreasca vocile din mintea sa. Ca să se liniștească, pune mâna pe Bucky prin haina impermeabilă de doc albastru, însă vocile continuă să-i vibreze în cap cu intensitatea unui ciocan rotoperceptor.

„Ratat. Rahat cu ochi.“

Pescărușii scot sunete ascuțite, ca de copii. Deasupra, soarele dogorește în ciuda cerului înnorat, dezvăluind parcă tuturor întunericul din sufletul lui Fred. Ei știu ce făcuse el.

Pasageri în pantaloni scurți și șepci care fotografiază Insula Angel, Alcatrazul, Podul Golden Gate.

O barcă trece în viteza, cu pânza principală strânsă. Valurile-i ajung la parapet. Fred se încovoiaie, mintea lui înțelege nenorocirea care se apropiie. Vede vela mare a bărcii învârtindu-se. Aude pocnitura puternică. O, Doamne! Barca!

Cineva trebuie să plătească pentru asta!

Fred tresare în momentul în care feribotul intră cu zgomot în marșarier și puntea vibrează la andocare.

Se ridică în picioare, se înghesue prin multime și trece printre cele opt mese albe și printre rândurile de scaune uzate în timp ce „colegii“ săi de feribot îl privesc cu suspiciune.

Intră în compartimentul deschis de la proră, vede o mamă care-și admonesteașă fiul, un băiat de vreo 8-9 ani cu părul săten-deschis.

– Mă scoți din mișcă! strigă femeia.

Fred simte că arcul cedează. „Cineva trebuie să plătească.“

Își strecoară mâna dreaptă în buzunarul de la haină: îl găsește pe Bucky.

Pune degetul pe trăgaci.

Feribotul se oprește brusc la locul de andocare. Oamenii încercă să se sprijine apucându-i pe cei jur și chicotind între ei. Se adună în rânduri șerpuitoare, de la proră și de la pupă.

Fred o fulgeră cu privirea pe femeia care continuă să-și umilească fiul. E mică de statură, poartă pantaloni trei-sferturi de culoarea bronzului, iar bluza albă, din material moale, îi evidențiază conturul sânilor și sfârcurile tari.

– Ce e cu tine, totuși? strigă ea acoperind zgomotul motoarelor. Chiar mă enervezi, băiețe.

Bucky e în mâna lui Fred, un Smith & Wesson model 10, pulsând cu o viață proprie.

Voce tună: „Ucide-o! Ucide-o! și-a ieșit din mișcă!“

Bucky țintește între sânii femeii.

POC!

Fred simte smucitura de la reculul armei, o vede pe femeie dându-se un pas înapoi, scotând un mic scheunat și zărește o pată înroșind bluza ei albă.

Bun!

Băiețelul urmărește căderea mamei lui pe punte cu ochii săi mari și rotunzi și scapă înghețata de căpșuni din con. Urina îi se prelinge pe partea din față a pantalonilor.

Și băiatul a făcut un lucru rău.

POC!

Capitolul 2

O pânză albă, orbitoare se aşază peste mintea lui Fred în timp ce săngele se prelinge pe punte. „Bucky-cel-de-încredere“ e fierbinte în mâna lui. Fred își plimbă privirea pe punte.

Voce din capul lui urlă: „Fugi. Salvează-te. N-ai făcut-o cu intenție“.

Uitându-se cu coada ochiului, Fred vede un bărbat care se pregătește să-l atace, cu față contorsionată de furie și flăcările iadului în priviri. Fred își întinde brațul.

POC.

Un alt bărbat, un asiatic, cu ochii negri, severi, și o gură subțire ca o linie albă, dă să-l apuce pe Bucky.

POC.

O femeie de origine afro-americană stă în apropiere, imobilizată de multime. Se întoarce spre el, cu obrajii ei rotunzi și ochii mari. Îl privește fix în ochi și... îi citește gândurile.

– În regulă, băiețe, îi spune, întinzând o mână tremurătoare, destul. Dă-mi arma.

Femeia știe ce a făcut. De unde știe?

POC.

Fred se simte inundat de ușurare văzând cum cade femeia care-i citise gândurile. Multimea din micul compartiment se mișcă în valuri, ferindu-și capul cu mâinile. Se îndreaptă întâi spre stânga, apoi spre dreapta, după cum își întoarce Fred capul.

Le este frică de el. De el.

La picioarele lui, negresa ține un telefon în mâinile însângărate. Respirând zgomotos, femeia apasă tastele cu degetul mare.

Nici să nu te gândești! Fred pune piciorul pe încheietura ei. Apoi se apleacă și o privește în ochi.

— Trebuia să mă fi oprit, îi spune printre dinți. Era de datoria ta.

Bucky își rotește gura țevii la tâmpla ei.

— Nu! imploră ea. Te rog.

— Mamă! strigă cineva.

Un puști negru, slăbuț, de vreo 17-18 ani, se îndreaptă spre el cu o bucată de țeavă pe umăr. O ține ca pe o bătă.

Fred apasă trăgaciul în momentul în care nava se mișcă brusc – POC.

Glonțul deviază. Țeava de metal cade pe punte, alunecând câțiva pași. Băiatul aleargă spre femeie, se aruncă peste corpul ei. O protejează, oare?

Oamenii se lasă jos sub bânci și țipetele lor se ridică încunjându-l ca niște limbi de foc.

Pasarella fu coborâtă și zângănîtul ei metalic se alătură zgomotului motoarelor. Bucky fixează mulțimea în timp ce Fred se uită peste parapet.

Estimează distanța.

E mai bine de un metru până la structura de sprijin a pasarelei și apoi un salt destul de mare până la doc.

Fred îl pune pe Bucky în buzunar și se prinde cu ambele mâini de parapet. Se arcuiește, sare și aterizează pe tălpile pantofilor săi Nike. Un nor trece prin fața soarelui, învăluindu-l, făcându-l invizibil.

„Mișcă-te repede, marinarule. Du-te.“

Și chiar aşa face – sare pe doc și se îndreaptă în fugă spre piața de produse ecologice, unde se „dizolvă“ în puhoiul de oameni din parcare.

Merge pe jos, aproape relaxat, jumătate de stradă până la Embarcadero.

Fredonând încetișor, el coboară în pas vioi treptele spre stația de metrou și nu se oprește din fredonat nici după ce urcă în trenul care-l duce spre casă.

„Ai reușit, marinarule.“

Capitolul 3

Eram liberă în acea dimineață de sămbătă de la începutul lunii noiembrie, dar am fost chemată la locul unei crime pentru că în buzunarul victimei se afla cartea mea de vizită.

Săteam într-o cameră de zi întunecată, dintr-o casă pentru două familii de pe Seventeenth Street și mă uitam la un biet nemernic pe nume Jose Alonzo. Fără cămașă, cu o burtă mare, umării încovoați și încheieturile mâinilor încătușate la spate, sedea pe o canapea decolorată, cu arcurile lăsate într-o parte. Capul îi căzuse în piept și lacrimile i se adunau sub bărbie.

Nu-mi era deloc milă de el.

– I s-au citit drepturile? l-am întrebat pe inspectorul Warren Jacobi, fostul meu partener care acum mi-era subaltern.

Jacobi tocmai împlinise 51 de ani și văzuse, în douăzeci și cinci de ani, mai multe victime ucise, decât ar trebui să vadă zece polițiști în toată viața lor.

– Da, i le-am citit eu, locotenente. Înainte să mărturisească.

Pumnii lui Jacobi tresăriră pe lângă corp. Pe fața lui ridată se citea dezgustul.

– Îți înțelegi drepturile? l-am întrebat pe Alonzo.

A dat din cap și a început să se smiorcăie din nou:

– N-ar fi trebuit s-o fac, dar m-a înfuriat atât de tare.

O fetiță, cu o fundă murdară în păr și cu un scutec ud atârnându-i până la genunchi, se agăță de piciorul tatălui ei. Boțele ei îmi rupeau inima.

— Ce a făcut Rosa de te-a înfuriat? l-am întrebat pe Alonzo. Chiar vreau să știu.

Rosa Alonso era întinsă pe podea, cu fața ei frumoasă întoașă către peretele scorojit de culoarea caramelului, cu capul despicate de fierul de călcăt pe care soțul ei îl folosise să o doboare și să-i ia viața.

Masa de călcăt se prăbușise în jurul ei ca un cal mort, iar în aer se simțea miroslul de apret ars.

Ultima dată când o văzusem pe Rosa, îmi spusese că nu putea să-și părăsească soțul deoarece ar urmări-o s-o ucidă.

Mi-aș fi dorit din inimă ca ea să-și fi luat copilul și să fi fugit.

Inspectorul Richard Conklin, partenerul lui Jacobi, cel mai nou și cel mai Tânăr membru al echipei mele, intră în bucătărie. Rich turnă mâncare de pisici într-un bol pentru un motan bătrân, vărgat cu portocaliu, care mieuna pe masa laminată de bucătărie. Interesant.

— Se poate să rămână singur aici mult timp, zise Conklin peste umăr.

— Sună la Protecția animalelor.

— Au zis că sunt prea ocupați, locotenente.

Conklin porni robinetele și umplu un bol cu apă.

— Știi ce mi-a spus, doamnă polițist? începu Alonzo. Mi-a zis: „Găsește-ți o slujbă“. Mi-am ieșit din fire, înțelegește?

L-am întuit cu privirea până când și-a întors fața dinspre mine și a strigat către soția sa moartă:

— N-am vrut să fac asta, Rosa. Te rog. Mai dă-mi o sansă.

Jacobi îl luă pe bărbat de braț, îl ridică în picioare spunând:

— Da, te iartă, amice. Hai să mergem.

Copilul lansă un nou val de urlete când Patty Whelk, de la Protecția copilului, intră pe ușa deschisă.

— Bună, Lindsay, mă salută ea, călcând pe lângă victimă. Cine e mica prințesă?

Am ridicat fetița, i-am luat panglica murdară din părul cărlionțat și i-am încreștinat-o lui Patty.

A 6-A ȚINTĂ

— Anita Alonso, i-am spus cu tristețe, de acum ești în mâinile statului.

Eu și Patty am schimbat priviri neputincioase în timp ce ea o ridică în brațe pe fetiță bosumflată.

Am lăsat-o pe Patty scotocind prin dormitor după un scutec curat. În timp ce Conklin a rămas să-i aștepte pe legiști, eu i-am urmat pe Jacobi și Alonzo afară, în stradă.

Mi-am luat rămas-bun de la Jacobi și m-am urcat în Fordul meu Explorer vechi de trei ani, parcat lângă cei cinci metri de gunoi de pe stradă. Abia întorsesem cheia în contact când mi-a sunat telefonul Nextel, de la centură. „E sâmbătă. Lăsați-mă înăbiți în pace.“

Am răspuns la al doilea tărâit.

Era superiorul meu, Anthony Tracchio. O tensiune neobișnuită i se simțea în voce în timp ce se silea să ridice vocea peste sunetul ascuțit al sirenelor.

— Boxer, îmi zise, au avut loc împușcături pe unul dintre feriboturi. Pe *Del Norte*. Sunt trei morți. Cățiva răniți. Am nevoie de tine aici. Urgent.

A 6-A ȚINTĂ

semn să urc la bord. La fel se întâmplă și în povestea cu păianjenul și musca.

M-am îndreptat spre el, dar înainte să ajung la jumătatea păsarelei, am fost nevoită să mă dau la o parte să las să treacă doi paramedici cu o targă pe roți ce săltă între ei.

Ochii mi-au căzut pe victimă, o femeie masivă de origine afro-americană, cu față acoperită aproape în întregime de o mască de oxigen și cu o perfuzie în braț. Cearșaful înfășurat strâns în jurul corpului ei era înmuiat în sânge.

Am simțit o durere în piept, cu o secundă înainte ca mintea mea să înțeleagă tragedia.

• Victima era Claire Washburn!

• Cea mai bună prietenă a mea fusese împușcată pe feribot!

Am apucat targa, încercând s-o opresc, până când unul din paramedici, o femeie blondă solidă care ținea de partea din spate, tipă la mișcă:

– Doamnă, la o parte!

– Sunt polițist, i-am răspuns, deschizându-mi jacheta ca să-i arăt insigna.

– Poți să fii însuși Dumnezeu, îmi zise blonda. O ducem la Camera de gardă.

Am rămas cu gura căscată și-mi simteam pulsul în urechi.

– Claire, am strigat, alergând pe lângă targă în timp ce roțile acesteia se rostogoleau cu zgromot de pe pasarelă pe asfalt. Claire, sunt Lindsay. Mă auzi?

Nici un răspuns.

– Care e starea ei? am întrebat-o pe femeie.

– Înțelegeți că trebuie să o ducem la spital?

– Răspunde-mi, la naiba!

– Habar n-am!

Am stat neputinciosă în timp ce paramedicii deschideau ușile ambulanței.

Trecuseră mai bine de zece minute de când primisem apelul de la Tracchio. Claire zăcuse pe puntea feribotului în tot acest timp, pierzând sânge, încercând să respire cu o gaură de glonț care-i sfâșia pieptul.

Capitolul 4

Am avut o presimțire sumbră gândindu-mă la iadul care trebuie să se fi dezlănțuit ca să-l scoată pe șeful meu din casa lui confortabilă din Oakland într-o zi de sămbătă. Presimțirea devine și mai sumbră în momentul în care am văzut șase mașini de poliție parcate la intrarea spre dig și încă două de patrulă pe trotuar, de-o parte și de alta a terminalului Ferry Building.

Un polițist de patrulă mă strigă:

– Pe aici, locotenente. Îmi făcu semn cu mâna să o iau pe aleea dinspre sud care ducea la doc.

Am trecut pe lângă mașinile de patrulă, ambulanțe și autospeciale de pompieri și am parcat lângă terminal. Am deschis portiera și am păsat în ceață de afară, la o temperatură de 15 grade Celsius. O briză destul de puternică isca valuri suficiente de mari să facă feribotul *Del Norte* să se legene la locul de andocare.

Activitatea poliției trezise interesul mulțimii și o mie de oameni se plimbau între Ferry Building și piața agricolă, făcând fotografii și întrebându-i pe polițiști ce se întâmplase. Parcă ar fi putut să adulmece miroslul de praf de pușcă și sânge din aer.

M-am aplecat pe sub banda galbenă care înconjura docul și i-am salutat cu o mișcare a capului pe polițiștii pe care îi cunoșteam. Mi-am ridicat privirea când l-am auzit pe Tracchio strângându-mă pe nume.

Şeful stătea la locul de acces pe feribot.

Purta un blazer din piele, pantaloni kaki marca Dockers și șuviță pieptănătă peste chelie, fixată cu pomadă Vitalis. Îmi făcu